

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1021/12</i>
------------------	------------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Alicja Podczaska
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Roman Skrzypek (spr.)
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **17 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **24 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 709/12**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób , że oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1021/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 stycznia 2013r.

Decyzją z dnia 20 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy W. S. prawa do emerytury, powołując ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zgodnie z art. 184 w/w ustawy ubezpieczonemu mężczyźnie po osiągnięciu wieku 60 lat przysługuje prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lecz 14 lat, 10 miesięcy i 3 dni. Organ rentowy nie uwzględnił jako czasu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) w R. od 14 kwietnia 1986r. do 27 maja 1986r. tj. 1 miesiąc i 14 dni, gdyż wnioskodawca nie przedłożył za ten okres świadectwa potwierdzającego powyższe. Adnotacja w świadectwie pracy z dnia 14 marca 2001r. obejmująca wskazany okres nie spełniała wymogów formalnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. S. nie zgadzając się ze stanowiskiem organu rentowego, iż nie legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych i domagał się zmiany decyzji pozwanego Zakładu i przyznania prawa do emerytury podnosząc, że fakt zaniedbania pracodawcy w zakresie prawidłowego wystawienia świadectwa pracy nie może w negatywny sposób oddziaływać na uprawnienia emerytalne pracownika.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2012r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał W. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od 25 lutego 2012r., ustalając przy tym brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca urodzony (...) w dniu 24 lutego 2012r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę oświadczając, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku ustalono, że wnioskodawca posiada na dzień 1 stycznia 1999r. ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Sąd ponadto ustalił, iż wnioskodawca w okresie od 1 września 1967r. do 25 października 1971r. zatrudniony był w(...) (...) w K.. Z kolei od 12 marca 1974r. do 24 sierpnia 1974r. pracował w(...) Rolno-Towarowej S.A. w R. Oddział w P., natomiast od 29 sierpnia 1974r. do 28 lutego 1983r. w (...) (...) i (...) w J. jako kierowca samochodu ciężarowego. Następnie Sąd ustalił, że z dniem 9 maja 1983r. podjął zatrudnienie w (...) w R. jako kierowca samochodu ciężarowego, a następnie z dniem 14 kwietnia 1986r. został oddelegowany do (...) (...) do 27 maja 1986r., gdzie zajmował się montażem szklanych płyt na dachu hali, na wys. ponad 10 m.

W świadectwie pracy zostało wnioskodawcy wpisane, że wykonywał wówczas pracę w szczególnych warunkach jako betoniarz. Następnie odwołujący został skierowany na budowę eksportową do Czechosłowacji, która zakończyła się 4 lutego 1988r., a po powrocie kontynuował zatrudnienie (...) S.A., gdzie pracował do 31 sierpnia 2001r.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy powołał treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS i stwierdził, że wymienione w nim przesłanki muszą być spełnione łącznie. Zdaniem Sądu wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu emerytury tj. ukończył 60 lat życia, wykazał okres zatrudnienia ponad 25 lat i ponad 15- letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Stanowisko, na którym pracował wymienione jest w wykazie A, dział V, poz. 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W podstawie prawnej powołał również art. 477¹⁴ § 2 kpc.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że nie ma podstaw do uznania, iż opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność wskazując na art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W wywiezionej od powyższego orzeczenia apelacji organ rentowy zarzucił, iż wydany wyrok narusza art. 184 ustawy emerytalno – rentowej .

W uzasadnieniu apelujący naprowadził przede wszystkim, iż Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z dokumentów w aktach emerytalnych i osobowych wnioskodawcy oraz na jego zeznaniach uznając sporny okres zatrudnienia i ustalając, że W. S. w tym okresie wykonywał pracę montera konstrukcji na wysokości, mimo, że w świadectwie pracy wpisano stanowisko "betoniarz" . Dalej zarzucił, że Sąd nie przeprowadził postępowania dowodowego, dopuszczając dowód z zeznań świadków, a dał jedynie wiarę zeznaniom wnioskodawcy.

Konkludując organ rentowy wskazał, że orzeczenie Sądu I instancji jest błędne ze względu na fakt, iż nawet po uwzględnieniu spornego okresu zatrudnienia, wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS, a przede wszystkim nie udowodnił wymaganego 15- letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Łączny jego okres zatrudnienia - również

z tym, który uznał Sąd Okręgowy w Rzeszowie- wynosi 14 lat, 11 miesięcy i 17 dni.

Pozwany Zakład wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się uzasadniona, co skutkowało wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2012r. został bowiem wydany z naruszeniem art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227- zwanej dalej ustawą emerytalno - rentową).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie prawa do emerytury wnioskodawcy W. S. w obniżonym wieku.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy przez sąd wyznacza decyzja organu rentowego od której wniesiono odwołanie (vide – postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 r. o sygn. akt II UZ 49/09, LEX 583831). Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie uprawnień wnioskodawcy do emerytury, bowiem taki był zakres zaskarżonej decyzji, wydanej wskutek rozpoznania wniosku W. S. o emeryturę.

Na wstępie przyjdzie stwierdzić, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnięte na tej podstawie przez Sąd I instancji wnioski sprowadzające się do stwierdzenia, że odwołujący osiągnął wiek przewidziany w art. 32 ustawy, rozwiązał stosunek pracy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie były sporne. Nie budziła też zastrzeżeń ocena prawna sprawy w części odnoszącej się do kwestii okresów składkowych i nieskładkowych.

Spornym w sprawie pozostawało, czy wnioskodawca W. S. spełnia warunki nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, o których mowa w art.184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalno – rentowej. Przypomnieć wypadnie, iż aby skutecznie mógł on dochodzić uprawnienia do żądanego świadczenia, koniecznym było wykazanie, że ukończył 60 lat, legitymuje się na dzień 01.01.1999r. okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. nr

8 z 1983 r. poz. 43 z późniejszymi zmianami), jak również nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązania stosunku pracy.

Podkreślić należy, że w sytuacji nie spełnienia przez ubiegającego się o dane świadczenie choćby jednego z kilku przewidzianych przez prawo ku temu niezbędnych warunków, istnieją pełne podstawy do odmowy uwzględnienia żądania (wydania przez organ rentowy decyzji odmownej, czy następnie w sytuacji wniesienia odwołania od tak określonej decyzji jego oddalenia przez sąd rozpoznający sprawę), bez konieczności wdawania się w ocenę pozostałych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2008 r. III AUa 867/08 POSAG 2009/1/72).

Niespornym w sprawie pozostawało, że wnioskodawca urodzony (...)osiągnął wymagany ustawą wiek 60 lat oraz, że legitymuje się na dzień

1 stycznia 1999r. wymaganym przez powołany wyżej przepis okresem ubezpieczenia, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Stosownie zaś do art. 100 cyt. ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Sporna pozostawała zatem kwestia, czy skarżący udowodnił wymagany 15- letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc zaś powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić więc stanowczo należy, że nawet przy uwzględnieniu spornego okresu zatrudnienia w (...)od 14 kwietnia 1986r. do 27 maja 1986r. tj. 1 miesiąc i 14 dni wnioskodawca nie może skutecznie ubiegać się o prawo do dochodzonej emerytury, bowiem łączny okres jego zatrudnienia w szczególnych warunkach nie przenosi 15 lat.

Skarżący nie dowiódł zatem, że spełnił wszystkie warunki z art. 184 ustawy emerytalno- rentowej konieczne do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, zatem zarzuty apelacji należało uznać za uzasadnione, co skutkowało zmianą kwestionowanego wyroku i oddaleniem odwołania stosownie do przepisu art. 386 § 1 kpc.